

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

**nr. 227.970 van 2 juli 2014
in de zaak A. 212.897XII-7694**

In zake: de BVBA TAXI WILLY
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hendrik Vermeire
kantoor houdend te 9000 Gent
Kortrijksesteenweg 956
bij wie woonplaats wordt gekozen
eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Willem De Brock
kantoor houdend te 9000 Gent
Pekelharing 4

tegen:

1. het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom De Sutter
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de STAD GENT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Vanlee
kantoor houdend te 9000 Gent
Cyriel Buyssestraat 12
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 26 juni 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen van 28 april 2014, respectievelijk van het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent van

19 december 2013, tot intrekking van de vergunning van de bvba Taxi Willy voor de exploitatie van een taxidienst en van een dienst voor het verhuren van voertuigen met bestuurder.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 1 juli 2014, om 10.30 uur.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Andy Hoedenaeken, die *loco* advocaat Hendrik Vermeire verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Tom De Sutter, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en advocaat Bart Vanlee, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Begin 2011 heeft het college van burgemeester en schepenen aan verzoekster een vergunning, tot begin 2016, uitgereikt voor de exploitatie van een taxidienst en een dienst voor het verhuren van voertuigen met bestuurder. De vergunning heeft, na uitbreiding, betrekking op acht voertuigen.

Op 19 december 2013 trekt het college van burgemeester en schepenen de vergunning in omdat zaakvoerder Willy Dossche bij arrest van het hof van beroep te Gent van 17 april 2012 tot een effectieve gevangenisstraf van vier maanden is veroordeeld en bijgevolg “Taxi Willy bvba niet langer voldoet aan de exploitatievoorwaarden noch aan de voorwaarden inzake zedelijke waarborgen”.

Door verzoekster wordt hiertegen beroep ingesteld bij de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen. Het beroep wordt verworpen bij besluit van 28 april 2014, dat aansluitend aan verzoekster is meegedeeld.

Met een brief van 16 juni 2014 vraagt de stad Gent verzoekster om de betrokken vergunning, boorddocumenten en chauffeurspassen in te dienen.

IV. Ontvankelijkheid

4. Tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 19 december 2013 staat het beroep, bedoeld in artikel 37 van het decreet van 20 april 2001 ‘betreffende de organisatie van het personenvervoer over de weg’, open. Dit beroep, dat opschortend werkt, is door verzoekster ook effectief ingesteld. Het leidde tot het besluit van 28 april 2014 van de gouverneur.

5. Ambtshalve rijst de vraag of het beroep een hervormingsberoep betreft en of het besluit van de gouverneur in de plaats is gekomen van de collegebeslissing.

Het zijn vragen die volgens de verwerende partijen negatief moeten worden beantwoord. Zij zijn van mening dat het de gouverneur in het kader van het beroep alleen toekomt de collegebeslissing al dan niet te vernietigen, zonder meer, waarna de zaak weer bij de gemeente terechtkomt.

6. Die zienswijze wordt, ten minste in de huidige stand van de procedure, niet gevolgd.

Genoemd artikel 37 gaat, getuige de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet (*Parl.St.* VI.Parl. 2000-01, nr. 435/1, 25), terug op artikel 7 van de wet van 27 december 1974 ‘betreffende de taxidiensten’. Er kan maar weinig twijfel over bestaan dat met het beroep dat dit laatste artikel bij de toezichthoudende overheid openstelt, aan die overheid een “herzieningsbevoegdheid” verleende (advies van de afdeling Wetgeving, *Parl.St.* Kamer 1974-75, nr. 306/1, 12-13).

Bovendien doet de parlementaire voorbereiding van het artikel 37, in de commissie, er op het eerste gezicht onmiskenbaar van blijken dat de zaak, nadat het beroep bij de toezichthoudende overheid is ingesteld, niet meer naar de gemeente terugkeert maar, eventueel na “een procedure van aanmaning”, in graad van beroep tot een oplossing moet komen (*Parl.St.* VI.Parl. 2000-01, nr. 435/7, 52-53).

7. De bestreden collegebeslissing, die in dit licht niet in laatste aanleg lijkt genomen, komt alleszins voorlopig voor niet ontvankelijk bestreden te kunnen worden bij de Raad van State.

Hierna wordt het vervuld zijn van de grondvoorwaarden voor een schorsing dan ook alleen onderzocht wat de aangevochten beslissing van de gouverneur aangaat.

V. Schorsingsvoorwaarden

8. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte

of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

VI. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van de partijen

9. Verzoekster zet in haar verzoekschrift uiteen dat er tot aan de brief van de stad Gent van 16 juni 2014, die zij op 20 juni 2014 ontving, “totale onduidelijkheid” was of de stad al dan niet zou overgaan tot het effectief intrekken van de exploitatievergunning. Door de daadwerkelijke intrekking op 24 juni 2014 verliezen negen personen in dienstverband hun werk, wordt verzoekster geconfronteerd met het zogenoemde sociaal passief op het einde van de betrekking, en verliest zij ieder inkomen, terwijl het laatste boekjaar werd afgesloten met een verlies van meer dan 40.000 euro.

10. De eerste verwerende partij werpt tegen dat het tijdsverloop tussen de beslissing van 28 april 2014 en het indienen van het verzoekschrift “onverenigbaar [is] met het vereiste inzake de uiterst dringende noodzakelijkheid”, en dat verzoeksters rechtstoestand niet wordt bepaald door het schrijven van de stad Gent van 16 juni 2014 of de inbeslagname van de documenten, maar door de beslissing van het college van burgemeester en schepenen en van de gouverneur.

Beoordeling

11. Al sinds de betekening van de beslissing van 19 december 2013 van het college van burgemeester en schepenen bij brief van 14 januari 2014 is voor verzoekster duidelijk dat de stad Gent een einde wil stellen aan haar vergunning. Weliswaar werd de collegebeslissing opgeschort door verzoeksters beroep bij de gouverneur, maar bij besluit van de gouverneur van 28 april 2014 is dit beroep afgewezen.

Vanaf de mededeling van het besluit van de gouverneur, eind april 2014, diende verzoekster er zich bijgevolg aan te verwachten dat de intrekking van haar vergunning geëffectueerd zou worden en nakend was. Zij heeft zich hierdoor evenwel geenszins laten verontrusten en met het instellen van haar voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gewacht tot de 57ste dag.

Verzoekster geeft aldus zelf te verstaan dat een schorsing van de beslissing van de gouverneur niet zodanig urgent is dat slechts een uitspraak erover via de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid soelaas kan bieden.

12. Dat verzoekster haar vergunning, boorddocumenten en chauffeurspassen op 24 juni 2014 heeft moeten afgeven, brengt niet mee dat zij, rechtmatig, een schorsing ineens wel hoogst dringend mag vinden en dat de Raad van State haar, niettegenstaande het voorgaande, in dat oordeel zou moeten volgen.

Als reeds gezegd, wist verzoekster of moest zij weten dat deze afgifte imminent was. Het komt haar niet toe om dan wekenlang met het instellen van haar vordering tot schorsing te wachten, zonder dat zij daarvoor een aanneamelijke verantwoording heeft, en om op die manier zelf de uiterst dringende noodzakelijkheid tot schorsing te creëren.

13. De conclusie is dat verzoekster niet op goede grond het voorhanden zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid tot schorsen doet gelden, zodat alvast één van de cumulatieve grondvoorwaarden voor een schorsing van de beslissing van de gouverneur niet is vervuld.

VII. Kosten

14. De bijdrage in de betaling van de kosten, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding, wordt bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het bij afzonderlijk verzoekschrift ingestelde beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 2 juli 2014,
door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Johan Lust